

KEIGO HIGASHINO

SISTE UTVEI FOR EN ENGEL

Oversatt av Harry Solvang

Hino Forlag

SEIJO NO KYUSAI
Copyright © 2008 HIGASHINO Keigo

All rights reserved. Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., in 2008. Norwegian translation rights reserved by Hino Forlag, under the license granted by HIGASHINO Keigo, Japan, arranged with Bungeishunju Ltd., Japan through Japan UNI Agency, Japan.

I. utgave 2024 / I. opplag 2024

ISBN: 978-82-693533-0-3

Grafisk produksjon: John Grieg, Bergen

Boken er utgitt med støtte fra

JAPAN FOUNDATION 国際交流基金

Grafisk design ved forlaget

Omslagsdesign ved forlaget

I

Knoppene på stemorsplantene hadde åpnet seg og blitt til små blomster der de sto i blomsterkassen. Selv om jorden så tørr ut, var kronbladene klare og friske i fargen.

Ikke spesielt imponerende blomster, men sterke er de. Jeg får vanne dem sammen med de andre blomstene senere, tenkte Ayane mens hun tittet gjennom glasset i skyvedøren ut til verandaen.

«Hører du etter hva jeg sier?» kom det fra en stemme bakfra.

Ayane snudde seg og smilte. «Ja da. Selvsagt gjør jeg det.»

«Da er du i så fall treg med å svare», kom det fra Yoshitaka. Han satt i sofaen med de lange beina sine i kryss. Han gikk regelmessig i treningsstudio, men passet på at han ikke fikk for store muskler i beina og hoftene. For da ville det bli vanskelig å få på seg smale bukser.

«Jeg var nok bare i egne tanker et øyeblikk.»

«Det ligner da ikke deg.» Yoshitaka løftet et velpleiet øyenbryn.

«Jeg ble faktisk overrasket over det du sa.»

«Sier du det? Du skulle da være godt kjent med hva slags planer jeg har for livet mitt.»

«Jeg trodde jo jeg var det, men ...»

«Er det noe du prøver å si?» Yoshitaka la nakken litt på skrå. Hele holdningen hans oste av at han følte seg ovenpå. Ayane kunne ikke avgjøre om det var skuespill

fra hans side. Hun sukket og betraktet det vakre ansiktet hans.

«Er det så viktig for deg?»

«Hva mener du?»

«Å få ... vel, å få barn ...»

Yoshitaka snudde seg vekk et øyeblikk, men rettet så blikket mot Ayane igjen. Han smilte hånlig.

«Har du ikke hørt hva jeg har sagt?»

«Det er jo derfor jeg spør.» Ayane så strengt på mannen sin, og smilet forsvant fra leppene hans.

Han nikket rolig. «Ja, det betyr mye for meg. Det er noe jeg ikke kan være uten i livet. Hvis vi ikke kan få barn, ser jeg ikke noe poeng i å være gift heller. Den romantiske kjærligheten mellom mann og kvinne blekner med tiden, så eneste grunnen til å leve sammen er å stifte familie. Når en mann og kvinne gifter seg, blir de ektefolk. Så lager de barn og blir far og mor. Først når de er kommet så langt, blir de partnere for livet. Er du ikke enig?»

«Jeg tror ikke ekteskap bare handler om det, men ...»

Yoshitaka rystet på hodet. «Men det gjør jeg. Jeg mener det faktisk ganske sterkt, og har ingen planer om å skifte mening. Og når det er sagt, har det ingen hensikt å fortsette dette ekteskapet hvis vi ikke kan få barn.»

Ayane gned seg i tinningene. Hun hadde hodepine. Dette hadde hun ikke forestilt seg i sin vildeste fantasi. «Så det du sier er at du ikke har bruk for en kvinne som ikke kan føde barn? Derfor vil du altså dumpe meg, og skifte meg ut med en som kan?»

«Det var da en fryktelig måte å si det på.»

«Men det kan vel ikke oppfattes på annen måte?» Muligens var det den strenge tonen som fikk Yoshitaka til å rette seg opp i sofaen. Han rynket pannen og nikket nølende.

«Vel, fra ditt ståsted blir det kanskje slik. Men jeg har en plan for livet mitt, og den har jeg på ingen måte tenkt å vike fra. Den har førsteprioritet.»

«Du liker å fortelle om planene dine for livet, hva? Det var noe av det første du snakket om da vi møtte hverandre.» Ayane smilte ubevisst. Det var et sarkastisk smil.

«Hva er det du er så misfornøyd med, Ayane? Du har da fått alt du ønsker deg, ikke sant? Men hvis det er noe mer du vil ha, må du bare si det. Jeg skal gjøre alt jeg kan for å oppfylle hvert minste ønske du måtte ha. Slutt nå å bekymre deg om alt mulig, og se heller fremover. Eller har du noe bedre forslag?»

Ayane vendte blikket mot veggen. Der hang et veggteppe, omtrent en meter i bredde. Det hadde tatt henne tre måneder å lage det, og stoffet hadde hun ens ærend bestilt fra produsenten i England.

Hun trengte ikke Yoshitaka til å fortelle hvor viktig det var med barn. Hun hadde lenge ønsket det så inderlig selv. Hvor ofte hadde hun ikke drømt om å sitte i en gyngestol med et quiltarbeid i fanget mens magen vokste seg større dag for dag? Men ved et skjebnens lune ble hun tragisk nok ikke velsignet med evnen til å bli gravid. Ayane hadde etter hvert forsonet seg med tanken, og innstilte seg på et liv uten barn. Hun hadde trodd at også Yoshitaka ville venne seg til et liv i tosomhet.

«Du synes kanskje det er tåpelig, men ... kan jeg spørre deg om noe?»

«Hva da?»

Ayane snudde seg mot ektemannen og pustet dypt.

«Hva skjedde med følelsene dine for meg?»

Yoshitaka så ut til å bli overrumplet av spørsmålet og rykket til, men fikk snart et smil på plass.

«De er ikke endret», svarte han. «Det kan jeg forsikre deg om. Jeg elsker deg like høyt som før.»

I Ayanes ører hørtes det ut som en ren løgn, men hun visste ikke helt hvordan hun skulle reagere. «Det var bra», smilte hun bare.

«La oss gå ned!» Yoshitaka snudde ryggen til henne og tok peiling mot døren. Mens Ayane fulgte etter kastet hun et blikk på sminkebordet. Hun kom til å tenke på noe hun hadde gjemt i nederste skuffen på høyre side av bordet. Det hvite pulveret som lå trygt forvart i en lukket plastpose.

Jeg blir vel nødt til å bruke det, tenkte hun. Det er ikke noe håp lenger.

Mens hun stirret på Yoshitakas rygg, snakket hun til han i tankene. *Kjære deg, jeg elsker deg så inderlig. Derfor var det som om du stakk en kniv i hjertet mitt med det du sa nettopp. Så du må også dø.*